

PÄÄKIRJOITUS

TEKSTI JA KUVA KATI ILOMÄKI

Vähän tai paljon – mukaan pääsee aina

Olen seurani aktiivina ollut salaa kateellinen lätkälle ja futikselle jo jonkin aikaa. Ei, en puhu jäähalleista, lämmitetyistä nurmikentistä, median kiinnostuksesta ja lajien ammattilaisten mukiinmenevästä toimeentulosta. Parasta lätkässä ja futiksessa ovat äidit ja isät, jotka ovat yhtä hassahtaneita lajiin kuin lapsensa. Esimerkiksi **Madonna** pitää taukoa urallaan muutettuaan tänä kesänä New Yorkista Lissabonin liepeille, koska hänen 11-vuotias jalkapalloilijapoikansa sai paikan Benfica-seuran junioreista.

Useassa taekwondoseurassa vanhempi voi tiputtaa lapsen dojangille, käydä hoitamassa asioitaan ja palata tunnin päästä noutamaan suurimmat energiat purkaneen nassikan mukaan. Toki on niitä, jotka treenaavat yhdessä perhetaekwondossa tai elävät kilpailevan lapsen mukana laaksot ja huiput. Onnekkaimmat seurat ja liitto saavat vanhemmista aktiiveja. Lapsen taekwondoilu ei kuitenkaan vaadi säännöllistä leipomista, kahvikojun pitoa kentän laidalla, kirpparien järjestämistä, wc-paperirulien myyntiä, tiheää kuljetuspalvelua turnauspaikkakunnille tai lompakon paksuutta. Näitä tehtäviä hoitavien parhaiden futis- ja lätkävanhempien ilmiannosta Palloliitolle tai radiokanavalle seuraa voittajille tunnustusta ja rahanarvoisia palkintoja, esimerkiksi pelikonsoleita ja hotelliöitä.

Futiksen ja lätkän suuret työtuntimäärät selittyvät seurojen kilpaurheiluytimellä. Lajien erilaisuus vaatii erilaista vapaaehtoistyötä. Kamppailu- ja budolajien seuroille on ominaista matala kynnys tulla mukaan, hyvä nuorten ja aikuisten määrä, mutta pieni kilpalisenssin ostaneiden osuus. Sama lajikkulttuuri ja rakenne ovat vallalla myös ratsastuksessa, voimistelussa ja tans-

sisssa. Vuoden suurimmat taekwondokisat houkuttelevat paikalle kahdesta kolmeensataan kilpailijaa, jolloin tuomarit joutuvat keskittymään suoriin jopa kymmenen tuntia. Ajatusleikkinä voi miettiä, millaista kisakoneistoa tarvittaisiin tuomaripatteriston lisäksi toimitsijoilta ja joukkueenjohdajilta, jos jokainen liiton 70 jäsenseurasta toisi vaikkapa kymmenen kilpailijaa kerran kuussa mitteleämään.

Tunnelma ei ole jään tai viheriön laidallakaan aina positiivinen. Koska kukaan ei tahdo olla hyväksikäytetty hölmö, on maahamme syntynyt mielenkiintoinen työnmuoto, pakotettu vapaaehtoistyö. Eri perheiden tuntipanokset löytyy yleensä vuosia taaksepäin seurojen excel-tiedostojen syövereistä. Joskus motivointi on ”kukaan ei poistu huoneesta, ennen kuin rahastonhoitaja on löytynyt” -puhetta, joka ei ylennä kenenkään mieltä. Näitä ilmiöitä kukaan taekwondoin ei kaipaa omaan lajikkulttuuriinsa.

Jos tehtävien hoitaminen vaatii omassa seurassa syyllistämistä, parasta on pysähtyä ja miettiä, onko nakki positiivisen yhteishengen menettämisen arvoinen. Jos se ei ole ydintoiminto, voiko sen ostaa tai yksinkertaisesti jättää tekemättä? Tehtäväkartoitukset ja -suunnittelu ovat usein niitä aiheita, jotka kokouksissa ja iltamissa jäävät aidosti miettimättä ja kyseenalaistamatta.

Ihmisiltä voisi hyvin löytyä aikaa hyvälle asialle puoli tuntia viikossa tai yksi viikonloppu vuodessa, mutta tällaisia resursseja ei osata usein hyödyntää. Mitä enemmän erikokoisia tehtäviä on tarjolla, sitä useampi on mahdollinen kevytaktiivi. Pestin hyvään pakettiin kuuluu, että tehtävä on kartoitettu alusta loppuun. Tavoite on selvä ja aika-arvio realistinen. Tällaiseen toimeen tarttuminen

on helpompaa kuin avoin valtakirja ”auttaa tarvittaessa hommissa x” tai ”tulla mukaan”.

Jos toimeen lupautuneelle sujauttaa ääneenlausumattomia, kokonaisuuteen kuuluvia oheistehäviä ilman, että niistä on alussa sovittu, huijaa. Vaikka näin pääsisi käymään tahattomastikin, uudet ihmiset harvoin menevät samaan lankaan ja lupaudu enää toista kertaa.

On rikkaus, että seuramme voivat olla niin erilaisia, tekijöidensä ja jäseniensä näköisiä. Ja että lapsensa voi ilmoittaa taekwondo, vaikka ei juuri silloin voisikaan sitoutua muuhun kuin harjoitusmaksun ja dobokin maksamiseen. ♦

Tämä on alkuperäisen suunnitelmani mukaan viimeinen numeroni päätoimittajan roolissa. Kiitos kaikille, jotka ovat lähettäneet tekstejä, kuvia ja kommentteja vuoden aikana. Olette tehneet hienoa lehteä, rokatkaa yhtä kovaa jatkossakin! Seuraavan numeron päätoimittaja on Riitta-Ilona Hurmerinta.